

Si de noiet delia l' hora malva
I amb ull plorós cercava el no-sé-què,
I d'un mur tosc, la font i el verd d'un àlber
Bastia el clos d'on clamava una fe;

Si de fadrí fugia a punta d'alba
I anava al mar o al bosc sense voler,
Mes amb l'orgull que el cor de raça salva
Reia de foll o llanguia d'un re,

I era feliç, i trist, ensems, d'ençà
Que só granat el deler no em reposa
I, ple d'enyors, dins una estança closa,

D'un arbre en ment faig paisatge llunyà,
O de ponents perduts un cel més clar
On juguen sol i estels amb núvols rosa.

J. V. Foix